

ת"פ 45860/10/14 - מדינת ישראל נגד ולדימיר בלבנוב

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 45860-10-14 מדינת ישראל נ' בלבנוב

בפני
בעניין: כבוד השופט שמואל הרבסט
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ולדימיר בלבנוב

הנאשמים

גזר דין

כתב האישום

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות של גניבה והחזקת רכוש החשוד כגנוב לפי סעיפים 384 ו-413 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

על פי כתב האישום שתוקן במסגרת הסדר טיעון בין הצדדים, הנאשם שימש כעובד משא במעבר גשר אלנבי.

ביום 13.10.13 סמוך לשעה 17:05, הגיע למעבר גשר אלנבי, בו עבד הנאשם כעובד משא, תייר בשם מוחמד (להלן: "המתלונן") מירדן לישראל, ונתבקש לעבוד בידוק בטחוני. המתלונן הניח את חפציו האישיים בתוך קופסא המשמשת לאחסון חפצים אישיים העוברים במכונת שיקוף, וביניהם מכשיר טלפון מסוג איפון 5.

הנאשם ניגש אל הקופסא, נטל את הטלפון והסליקו בתוך חור בקיר גבס בשירותים.

בהמשך, משעלה כי הנאשם הוא זה שגנב את הטלפון, בוצע חיפוש בכליו ונתפסו 3 חפצות סיגריות "פרלמנט", 2 חפצות סיגריות "LM" אדום, סכין וטלפון איפון 4, אשר נגנב ביום 27.8.13 לגברת אילנית זמלר בפתח תקווה.

בהמשך, בחיפוש שנערך בביתו של הנאשם ביישוב תומר, נמצא כי הנאשם החזיק ב 3 חפצות סיגריות "דודוף", חפצות LM אדום, אלת מתכת בצבע שחור ואגרופן.

בגין כך, הורשע הנאשם בעבירות האמורות לעיל, על פי הודאתו והצדדים הסכימו כי יערך תסקיר שירות מבחן בעניינו אשר יבחן את שאלת ההרשעה, על אף שהמאשימה הודיעה כי היא עומדת על הרשעתו של הנאשם.

תסקיר שירות המבחן

עמוד 1

מתסקיר שירות המבחן עולה, כי הנאשם בן 35 שנה, נשוי ואב לילדה, ללא עבר פלילי.

הנאשם עלה לארץ מאוקראינה לפני כחמש שנים עם אשתו ובתם, והוא בוגר 10 שנות לימוד ובעל תואר ראשון בכלכלה אותו סיים באוקראינה. כן שירת שירות מלא בצבא אוקראינה במשך שנתיים. מאז עלה ארצה, עבד במספר רב של עבודות זמניות, וכיום מזה כשלושה חודשים עובד בשיווק בחברה העוסקת בשוק ההון. הנאשם מתגורר בפתח תקווה עם אשתו מזה 9 שנים, וטרינרית במקצועה, ולהם ילדה בת כ- 8 שנים.

אין לנאשם הרשעות קודמות, ובהתייחסו לעבירות הנוכחיות הוא לוקח אחריות על מעשיו. הנאשם הסביר כי ברקע לביצוע העבירות, עמדה תקופה משברית בה היה מצוי בחובות כלכליים והוא פעל באופן אימפולסיבי, ללא תכנון מוקדם וללא שיקול דעת. לדבריו, מדובר במעשה חריג עבורו, הוא מתחרט על מעשיו ומבין את פגיעתו באחר. יחד עם זאת, באשר לנכסים הנוספים לטלפון שנמצאו אצלו, התקשה לקחת אחריות והסביר כי לקח אותם לאחר שסבר שאינם שייכים לאיש.

קצינת המבחן התרשמה כי הנאשם מנהל אורח חיים נורמטיבי במישורים השונים בחייו, מביע דאגה ואכפתיות כלפי בני משפחתו ומתמודד עם משבר עלייה וקליטה, קשיי שפה, קושי ביציבות תעסוקתית ומצוקה כלכלית.

לבסוף קבעה קצינת המבחן, כי הנאשם אינו נדרש להתערבות טיפולית, שכן רמת הסיכון להישנות ביצוע עבירות דומות בעתיד, מופחתת. לאור עברו הנקי, לקחת אחריות על מעשיו והבעת חרטה, לצד חשש של הנאשם כי הרשעה תפגע בהמשך תעסוקתו הנוכחית בתחום הכלכלה ושוק ההון בו הוכשר, המליצה קצינת המבחן לשקול בחיוב חזרה מהרשעתו בדין לצד הטלת צו של"צ בהיקף 100 שעות, אשר תאפשר לו להמשיך ולהשקיע מאמצים בתפקוד נורמטיבי יציב לצד פיצוי חברתי על הנזק שהסב.

טיעוני הצדדים לעונש

ב"כ המאשימה טען, כי אמנם לא מדובר בעבירה מתוחכמת במיוחד, אך הנאשם ניצל את העובדה שהמתלונן הותיר את רכושו בקופסא על מנת לעבור את הבידוק הבטחוני, והטמינו באופן שיש בו אלמנטים של תכנון מוקדם. כן הפנה ב"כ המאשימה לכך שקצינת המבחן מציינת כי האחריות שלוקח האחריות, הינה חלקית ומסוייגת, ולפיכך מדובר בלקיחת אחריות שהיא מן הפה אל החוץ מה גם שדברי הנאשם לקצינת המבחן עומדים בסתירה לנסיבות.

ב"כ המאשימה הדגיש את החומרה בעבירה של גניבת טלפון נייד, על כל המשתמע מכך, והפנה לפסיקת בית המשפט העליון, אשר עמד לאחרונה על הצורך להכביד בענישה של עבירות רכוש שהיו למכת מדינה. כן הפנה לפסק הדין ברע"פ 6365/13, שם נגזרו על נאשם שגנב טלפון נייד 4 חודשי מאסר בפועל, שם דובר, להבדיל ממקרה זה, בנאשם בעל עבר פלילי.

לשיטת המאשימה, אין לאמץ את המלצת שירות המבחן ולהימנע מהרשעתו, אלא לעשות את האיזון הראוי והטיל על הנאשם עונש מאסר שירוצה בעבודות שירות.

מנגד טען הסניגור, כי עמדת המאשימה חוטאת לאינטרס הציבורי במקרה זה. הנאשם הוא אדם נורמטיבי, ללא עבר פלילי, בעל תואר בכלכלה, שטעה. מדובר בעבירה המצויה במדרג הנמוך של עבירות הרכוש, ולכן נע המתחם הענישה מאי הרשעה.

הנסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה, הן קשיי הקליטה בישראל ומצוקה כלכלית. הרשעת הנאשם בדין תביא לפיטוריו מעבודתו בשוק ההון, ותגרום לקשיי קליטה נוספים. ההליכים הפליליים היוו עבור הנאשם גורם משמעותי, סיכויי הישנות העבירה נמוכים ביותר, והאחריות שלקח על מעשיו- הינה מלאה וכנה.

בנסיבות אלה, לשיטת הסניגור, אין לעמוד על הרשעת הנאשם, אשר תביא באופן כמעט וודאי לפיטוריו ויחטיא את האינטרס הציבורי.

לפיכך, ביקש הסניגור לאמץ את המלצת שירות המבחן ולהימנע מהרשעת הנאשם.

הנאשם, בדברו האחרון לבית המשפט אמר כי הוא מצטער מאוד על מעשיו, והוא מבקש להמשיך ולנהל את חייו בישראל ולהתקדם.

דין והכרעה

מתחם העונש ההולם

בעבירות הגניבה והחזקת רכוש החשוד כגנוב מוגן הערך החברתי של הגנה על זכות הקניין שזכתה למעמד חוקתי בישראל. בעבירות אלה, פוגע העבריין ברכושו של הזולת ומחסיר ממנו ממון ונכסים שעמל להשיגם. לפגיעה הקניינית נלווית פגיעה בתחושת המוגנות והפרטיות של האדם שרכושו נגנב.

בנסיבות האירוע, כפי שהן עולות מכתב האישום, ניצל הנאשם את הגישה שהייתה לו לחפצים של העוברים במעבר הבול בגשר אלנבי, ושלח ידו בטלפון נייד של תייר שביקש להיכנס לישראל.

ביצוע העבירה במעבר הגבול, על ידי הנאשם שהיה אחד העובדים במקום, מהווה נסיבה לחומרה. ניצול הגישה לחפצי העוברים במעבר הגבול והסתרת מכשיר הטלפון בגומחה בקיר השירותים, מעידות על התחכום והערמה שהנאשם נהג בהן. לכן התווספה תפיסת החפצים הנוספים החשודים כגנובים, בכליו של הנאשם.

הנאשם פעל לבדו והסתיר את הרכוש הגנוב, כך שניכר כי הוא הבין את הפסול שבמעשהו ויש להצר על כך שלא נמנע מלעבור עבירות אלה.

הפגיעה שהסב הנאשם במעשיו איננה רק לרכוש הבעלים, כי אם גם לתחושת מוגנותם, ויש ליתן את הדעת גם לאופי הרכוש שנגנב- מכשירי טלפון ניידים המשמשים על פי רוב כיומן ומכילים מידע רב של בעליהם- החל מרשימות אנשי קשר ופרטיהם, תמונות, סרטונים ועוד.

יחד עם זאת, בהתחשב בכך שמדובר בכך שמדובר במעשה גניבה אחד, נוסף להחזקת הרכוש, בשווי הרכוש שנמצא אצל הנאשם, ומבלי להקל בחומרת העבירות, הרי שהפגיעה בערך המוגן בענייננו, הינה נמוכה- בינונית.

לאחר שנתתי דעתי לערכים המוגנים בעבירות שבוצעו, מידת הפגיעה בהם, נסיבות ביצוע העבירה והענישה הנוהגת בפסיקה, שוכנעתי כי מתחם הענישה נע במקרה זה בין שירות לתועלת הציבור ועד מאסר בן מספר חודשים, שיכול וירוצה בעבודות שירות.

העונש המתאים

בחנית הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה מלמדות, כי הנאשם, יליד שנת 1980, בן כ-35 שנה, וזו לו הסתבכות ראשונה ויחידה עם הדין הפלילי.

לזכותו של הנאשם ניצבת הודאתו בעבירות המיוחסות לו, שיתוף הפעולה עם רשויות החוק וקבלת האחריות על מעשיו, כפי שבאה לידי ביטוי הן בעצם ההודעה, בפני קצינת המבחן וכן בפני בעת דיון הטיעונים לעונש.

כקצינת המבחן, התרשמתי גם אני, כי חרטתו של הנאשם - כנה היא, ומעשי העבירות אינם משקפים את אורחות חייו, אלא מהווים מעידה על רקע נסיבות חייו האישיות.

הנאשם הגיע לישראל לפני כחמש שנים, כך שניתן לומר כי עודנו עושה את צעדיו הראשונים בישראל, והוא מתמודד עם קשיי קליטה ופרנסה. הנאשם מקיים אורח חיים נורמטיבי, וכפי שעולה מתסקיר שירות המבחן, חי חיי משפחה תקינים ומגייס משאבים רבים להתפתחותו המקצועית והתמדתו במסגרת עבודתו הנוכחית. כמו כן, הנאשם עודנו מתמודד עם משבר עלייה וקליטה, קשיי שפה, קושי ביציבות תעסוקתית ומצוקה כלכלית.

בהתחשב בנתוניו האישיים של הנאשם, וכפי שניתן ללמוד גם מן התסקיר, מובן כי עונש מאסר, אשר הינו פוגעני מעצם טבעו עבור כל אדם, יהווה בנסיבותיו של הנאשם, פגיעה קשה בחייו, במאמציו להתפרנס ובמשפחתו העושה את צעדיה הראשונים בישראל.

לפיכך, ותוך התחשבות בערכים ובשיקולים שנשקלו לעיל במסגרת הדיון במתחם העונש ההולם, הרי שסבורני כי העונש המתאים במקרה זה יהיה ענישה מוחשית בדמות צו שירות לתועלת הציבור בהיקף נרחב של 250 שעות (ולא 100 שעות, כפי שהציע שירות המבחן).

משקבעתי כי זהו העונש המתאים במקרה זה, נותרה לדיון שאלת הרשעתו של הנאשם.

האם צו השירות לתועלת הציבור ילווה בהרשעת הנאשם, או שמא ניתן להסתפק במקרה זה בהטלת הצו ולהימנע מהרשעת הנאשם?

כידוע, הכלל הבסיסי בדיון הפלילי הוא כי מי שביצע עבירה, יורשע בה ויתן עליה את הדין, על השלכותיה השונות של הרשעה בדיון. הימנעות מהרשעה הינה החריג לכלל זה, ומי שמבקש ליהנות מחריג זה- עליו הנטל לשכנע כי שיקולי השיקום גוברים במקרה האינוודואלי על השיקולים שבאינטרס הציבורי וכי אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם כתוצאה מהרשעה לחומרת ההרשעה (ר' פסק הדין המנח בסוגיה זו, בע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337 בעמ' 341 ו-344).

שני התנאים הבסיסיים והמצטברים הנדרשים לשימוש בחריג, נקבעו בהלכת כתב ועל פיהם על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר על ההרשעה בנסיבות המקרה המסוים, בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים (ר' עניין **כתב**, בעמ' 342).

במקרה שלפניי ובנסיבותיו המיוחדות של המקרה ושל הנאשם, מתקיימים התנאים הנדרשים להימנעות מהרשעה.

כפי שעולה מתסקיר שירות המבחן, הנאשם עושה מאמצים להתפרנס ולהתמיד בעבודתו, אשר תיפגע במידה ויורשע. מאמצים אלה של הנאשם הם חלק מהליך השיקום שהנאשם עובר על רקע קשיי חבלי הקליטה בישראל, והתמודדותו עם מצב כלכלי קשה (אשר עמדו גם ברקע לביצוע העבירות על ידו).

הרשעת הנאשם תפגע בהליכי קליטתו בארץ, התמודדותו עם האתגר להתמיד במקום עבודה קבוע ולהיטמע בחברה ובשוק העבודה בישראל- וכך תסכל את המשך שיקומו.

לשון אחרת - לנאשם רשימה ארוכה של קשיים מובנים להשתלבות מלאה בישראל. אולי יגיע להשתלבות זו, ואולי רק ילדיו, בעתיד, יזכו לכך.

אינה דומה הרשעתו של הנאשם דנן להרשעתו של נאשם אשר אינו עולה חדש.

הרשעתו של עולה חדש (גם אם עלה לישראל לפני שנים מספר) עשויה להוות מכה ניצחת ליכולתו להשתלב בישראל, ולהוסיף קושי כבד ורחב על קשייו המובנים, ומכאן שיש לבדוק את ה"צורך הציבורי" בהרשעה שכזו.

מעשיו של הנאשם קשים ולא ראויים. ייתכן ועשאו מתוך מצוקה כלכלית הכרוכה במעמדו כעולה חדש, וייתכן שנכנע לחולשותיו. כך או כך, מדובר במעידה רגעית ומיותרת אשר עשויה לפגוע באורח אנוש בתדמיתו של הנאשם ובסיכוי להיות "ישראלי, במלוא מובן המילה.

מדינת ישראל קולטת עליה החל מראשית חלדה, וערך זה הינו "אינטרס ציבורי" לא פחות משמירה על רכוש הזולת.

בענייננו, גם סוג העבירה וחומרתה, במדרג שבו היא מצויה, כפי שפורט לעיל בנושא מתחם העונש ההולם, מאפשר לבטל על הרשעת הנאשם, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים והתרם מהאינטרסים הציבוריים הרחבים, כפי שצוינו לעיל.

מכאן, שבמקרה דנן, גוברים שיקולי השיקום על השיקולים שבאינטרס הציבורי, ועל כן יש מקום שלא להרשיע את הנאשם בדן.

נוכח כל האמור לעיל, אני קובע כי הרשעת הנאשם תבוטל, וגוזר עליו את העונשים הבאים:

- 1. מאתיים (250) שעות שירות לתועלת הציבור על פי תוכנית שיערוך שירות המבחן ושתאושר על ידי ריצוי רכיב עונשי זה לא יחל לפני 1.6.16.**
- 2. התחייבות בסך 5,000 ₪ שלא לעבור את העבירה בה הורשע הנאשם במשך שנה מיום מתן גזר הדין. ההתחייבות תיחתם עד ליום 1.5.16, שאם לא כן - יאסר הנאשם למשך חמישה ימים.**

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ח אדר ב' תשע"ו, 07 אפריל 2016, בנוכחות הצדדים.

